

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Kateřiny Šimáčkové, Davida Uhlíře (soudce zpravodaj) a soudce Tomáše Lichovníka o ústavní stížnosti spolku „**HABEAS CORPUS**“ se sídlem v Praze, Ocelkova 643/20, zastoupeného JUDr. Petrem Folprechtem, advokátem se sídlem v Praze, Nádražní 344/232, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 103/2016-90 ze dne 25. dubna 2017, za účasti **Nejvyššího správního soudu** jako účastníka řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

1. Stěžovatel napadl žalobou proti rozhodnutí správního orgánu usnesení vlády ze dne 19. 10. 2015, č. 827, k řešení dalšího postupu územně ekologických limitů těžby hnědého uhlí v severních Čechách. Městský soud v Praze žalobu odmítl, neboť shledal, že vláda ve věci nevystupovala jako správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního a že napadené usnesení je interním aktem řízení státní správy, který do práv a povinností stěžovatele přímo nijak nezasahuje. Nemůže tak jít o rozhodnutí ve smyslu § 65 soudního řádu správního („s. ř. s.“).

2. Následnou kasační stížnost stěžovatele Nejvyšší správní soud zamítl. Ztotožnil se s hodnocením městského soudu v tom, že usnesení č. 827 je koordinační povahy a vně systému státní správy nezakládá, nemění, neruší a závazně neurčuje práva nebo povinnosti osob. Nejde tedy o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. a žaloba byla po právu odmítnuta. Za takového stavu nebyl důvod vypořádat věcné námitky stěžovatele, který namítal diskriminaci v řízení vedoucím k vydání usnesení č. 827.

Závěrem Nejvyšší správní soud podotkl, že nebyl důvod zabývat se tím, zda jde o opatření obecné povahy, neboť stěžovatel svou žalobu jednoznačně formuloval jako žalobu proti rozhodnutí.

3. Proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu stěžovatel brojil ústavní stížností, neboť se domníval, že jím došlo k porušení jeho práva na soudní ochranu, rovnost účastníků řízení, rovnost před zákonem a právo na účinný opravný prostředek. Nejvyšší správní soud námitky stěžovatele posoudil povrchně, usnesení č. 827 a jemu předcházející řízení je zatíženo omyly, podvodem, trestným činem, diskriminací apod. To stěžovatel před městským soudem dostatečně doložil. Správní soudy rozhodovaly bez ústního jednání, čímž byla stěžovateli upřena možnost obhájit svůj názor veřejně. Materiální právní stát by měl občanům též umožnit řádnou kontrolu výkonu práva.

4. Ústavní soud se seznámil s ústavní stížností a napadeným rozhodnutím; dospěl k závěru, že se jedná o návrh přípustný, avšak zjevně neopodstatněný [pro rozhodná kritéria srov. nálezn sp. zn. Pl. ÚS 85/06 ze dne 25. 9. 2007 (N 148/46 SbNU 471)]. Zjevná neopodstatněnost ústavní stížnosti, přes její ústavněprávní rozměr, může mimo jiné plynout také z předchozích rozhodnutí Ústavního soudu, řešících shodnou či obdobnou právní problematiku [usnesení sp. zn. Pl. ÚS 24/02 ze dne 24. 9. 2002 (U 31/27 SbNU 341)].

5. Pro posouzení ústavní stížnosti jsou významné především záruky čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, které jednotlivci zaručují, že se bude moci svých (tvrzených) práv domáhat před soudem, případně jiným orgánem. Jde přitom záruku ochrany konkrétně uvedených práv, která mohou alespoň pojmově náležet tomu, kdo se jich domáhá. Proto Ústavní soud například uvedl, že pro uplatnění druhé věty čl. 36 odst. 2 Listiny je zásadní, zda se v případě tohoto rozhodnutí a) skutečně jedná o základní práva a svobody podle Listiny, b) jde o konkrétní základní právo nebo svobodu, nikoli jen o obecný vše postihující pojem (základní práva a svobody jako takové, demokratický řád základních práv a svobod, sociální práva nebo politická práva jako určitou kategorii), c) jde o rozhodnutí orgánu veřejné správy, d) základních práv a svobod bude skutečně týkat [nálezn sp. zn. Pl. ÚS 9/14 ze dne 16. 12. 2014 (N 228/75 SbNU 539; 14/2015 Sb.)].

6. Ústavní soud již také uvedl, že soudní řád správní je předpisem obranné povahy k ochraně veřejných subjektivních práv konkrétního jednotlivce, nikoli k dozoru nad každým aktem veřejné správy (odst. 31 nálezu sp. zn. I. ÚS 2866/15 ze dne 14. 3. 2016).

7. V předložené věci stěžovatel nevyličil, jaká jeho konkrétní práva či jaké povinnosti mohly být usnesením č. 827 alespoň pojmově zasaženy. Vady, které mu stěžovatel vytýkal, popsal obecně a bez vztahu k vlastnímu právnímu postavení. Odmítnutí žaloby a zamítnutí následně kasační stížnosti tak lze v této procesní situaci považovat za věcně příléhavé. Namítal-li stěžovatel, že v jeho věci nebylo nařízeno ústní jednání, jde o zákonem založenou výjimku s ohledem na povahu rozhodnutí (§ 49 odst. 1 a § 109 odst. 2 s. ř. s.), kterou výslovně předvídá čl. 96 odst. 2 Ústavy.

8. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud odmítl ústavní stížnost podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 19. července 2017

Kateřina Šimáčková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Drdlová